

1997 ஐக்கிய நாடுகளின் குழந்தைகள் அமைப்பு, நான் சரத்தில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த போது நடந்த சம்பவம். திடீர் என்று எனது 3 வயது குழந்தைக்கு காய்ச்சல் அதிகமாகி அருகில் உள்ள மருத்துவமனைக்கு கட்டிச் சென்றேன். குழந்தையைப் பார்த்த மருத்துவர், தடுக்கோடியில் உள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட பரிசோதனை கட்டத்தில் (lab) சென்று குழந்தையின் இரத்தத்தை பரிசோதித்துக் கொண்டு வருமாறு கஹினார். நானும் அப்படியே சென்று அந்த ரிப்போர்ட்டை மருத்துவரிடம் கொடுத்தேன்.

அதன் 10 வினாடிகளுக்கு கட்ட அவர் பார்த்திருக்க மாட்டார். "உங்கள் குழந்தைக்கு மலேரியா உள்ளது. இது சரியாக 14 நாட்களாகும். ஆனால் சூவிட்ஸர்லாந்து நாட்டிலிருந்து ஒரு மாதத்திரை வந்துள்ளது. சற்று விலை அதிகம். ஆனால் இதன் சாப்பிட்டால் இரண்டே நாட்களில் குணமாகிவிடும். உங்களிடையே விற்ப்பம் எப்படையோ அப்படிச் செய்யுங்கள்" என்று கஹினார்.

பதறிப்போன நானும் எனது மனைவியும், "விலை அதிகமானாலும் பரவாயில்லை, குழந்தை சீக்கிரம் குணமாக வேண்டும்" என்று அவரிடம் கஹினோம். அவர் உடனே ஒரு குறிப்பிட்ட மருந்து கடகைக்குப் போன் செய்து கடகைக் காரரிடம் அந்த மருந்தை தருமாறு கஹினார். 200 ரூபாய் feesஐயும் வாங்கி கொண்டார்.

மருந்து கடகைக்குச் சென்றால் அவன் ஒரு மாதத்திரையைக் கொடுத்து (ஒரே ஒரு மாதத்திரை தான்) "இதன் விலை 300 ரூபாய். ஆனால் இதற்கு நான் ரசீது கொடுக்க முடியாது. ஏனென்றால் இது வெளிநாட்டிலிருந்து கடத்தி வரப்பட்டது" என்று கஹினான். ஒரு மாதத்திரை 300 ரூபாய் என்பது மிக அதிகமாக இருந்தாலும் மருத்துவர் ஏற்கனவே இதன் பற்றி கஹி இருந்ததால் நாங்களும் அதை வாங்கி குழந்தைக்குக் கொடுத்தோம். 4-5 நாட்களுக்கு பிறகு குழந்தை குணமாகியது.

Written by

Saturday, 11 October 2008 10:28 - Last Updated Saturday, 11 October 2008 10:31

சில நாட்களுக்கு பிறகு எங்களது பக்கத்து வீட்டில் இருந்த மற்றொரு மருத்துவரிடம் இதை பற்றி பச்சிக்கொண்டிருந்தனே. அவர் கிறியது மிகவும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. "உங்களது கழந்தைக்கு வந்தது மலேரியாவாகவே இருந்திருக்காது. அவர் குறிப்பிட்ட அந்த பரிசோதனையைக் கட்டித் தரும் மருத்துவருக்கும் ஒருவித எழுதப்படாத ஒப்பந்தம் உள்ளது (understanding). அதே போல, மருந்து கடமைக்கும் மருத்துவருக்கும் கட்ட ஒரு understanding உள்ளது. உங்களை நன்றாக ஏமாற்றிவிட்டார்" என்று கிறினார்.

எனக்கு அந்த மருத்துவர் மலே இருந்த மதிப்பே போய் விட்டது. 'சரி, எப்படியோ நம் கழந்தை குணமாகி விட்டது' என்று மனதை திறைக்கொண்டனே.

இது முடிந்து ஒரு 3 வருடங்களுக்கு பிறகு சின்னையின் மிகப்பெரிய தனியார் மருத்துவமனையில் (ஒரு அமெரிக்க ராக்கெட்டின் பெயர் கொண்டது) எனது தந்தைக்கு இருதய அறுவை சிகிச்சை (open heart bypass surgery) நடப்பெற்றது. இந்த மருத்துவமனையின் கிளகைள் இந்தியா முழுவதும் உள்ளன. எனது தந்தையை அறுவை சிகிச்சைக்கு முந்தைய நாள், இரண்டரை லட்சம் ரூபாயை 'ரொக்கமாக' கொடுக்கும்படி மருத்துவமனையில் கிறினார்கள். நான் காசோலையாகவோ (cheque) வங்கியில் எடுத்த draft ஆகவோ கொடுப்பதாக கிறியும் "எங்களுக்கு நீங்கள் cashஆக தான் கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாளை அறுவை சிகிச்சை செய்ய முடியாது" என்று கறாராக கிறி விட்டார்கள். நாங்கள் அவசரம் அவசரமாக வங்கிக்கு சென்று பணத்தை ரொக்கமாக எடுத்து ஒரு பெரிய பையில் போட்டுக்கொண்டு ஆட்டோ பிடித்து மருத்துவமனைக்கு வந்து அதை கொடுத்தோம். எங்களுக்கு மிகவும் பயமாக இருந்தது. வழியில் ஏதாவது ஆகியிருந்தால் மொத்த பணம் போவது மட்டுமல்லாமல் நாளை அறுவை சிகிச்சை கட்ட செய்ய முடியாமல் போய் விடும் என மிகவும் பயந்து கொண்டிருந்தோம். நல்ல வேளையாக பணத்தை அந்த cashierஇடம் கொடுத்த பிறகுதான் எங்களுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

அறுவை சிகிச்சை நடந்து ஒரு 10 நாட்களுக்கு பிறகு எனது தந்தையை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தோம். இரவு ஒரு 2 மணி இருக்கும். திடீரென்று எனது தந்தை விளக்கை

போடுவதற்காக தடுக்கத்தில் இருந்து எழுந்தார்.

திடுக்கிட்டு எழுந்த நாங்கள் அவரை பார்த்து அதிர்ச்சியில் உறைந்து விட்டோம். அவரது மார்பிலிருந்து இரத்தம் சிறிது சிறிதாக கசிந்து கொண்டிருந்தது. உடனடியாக ஒரு ஆட்டோவை பிடித்து கொண்டு மீண்டும் அந்த மருத்துவமனைக்கே அவரை அழைத்துச் சென்றோம். சாவகாசமாக வந்த மருத்துவர் அவரை உடனடியாக மீண்டும் அவசர அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டும் என்று கஹிவிட்டார். என்ன விஷயம் என்றால், மூதன் மூறை அறுவை சிகிச்சை செய்து விட்டு தயைல் போட்டார்கள் அல்லவா, அந்த தயைல் பிரிந்து அந்த இடத்தில் infection ஆகி விட்டிருந்ததாம். மீண்டும் பழையபடியே வங்கிக்குச் சென்று 25000 ரூபாயை ரொக்கமாக ஒரு பையில் போட்டுக் கொண்டு பணத்தை மருத்துவமனையில் கொடுத்துத் தோம். (இத்தனக்கும் இது மருத்துவர்களின் தவறு. ஆனால் இதையாரிடம் போய் அழுவது?) ஒரு வழியாக நல்லபடியாக எல்லாம் நடந்து முடிந்தது.

எனது நண்பர்களிடம் இந்த இரண்டு சம்பவங்களை பற்றி பச்சிக்கொண்டிருந்தனே. இது போல பல இடங்களில் இப்போதெல்லாம் நடக்கிறதாம். ஒரு காலத்தில் மருத்துவர்களை கடவுளுக்கு இணையாக மதித்த காலம் இருந்தது. ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் 'குடும்ப மருத்துவர்' என்றே ஒருவர் இருப்பார். சூயஸ்நலமில்லா சவேயை செய்து வந்தனர். இப்பொழுது என்னவென்றால், வரூம் நோயாளிகளிடம் எவ்வளவு பணம் பிடுங்கலாம் என்றே குறியாக இருக்கின்றனர். ஒரு மருத்துவ மாணவனிடம் இதை பற்றி நேரடியாக கேட்டனே. அவன் கஹிய புதில் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. "நாங்கள் பல லட்ச ரூபாய் கொடுத்து இந்த சீட்டை வாங்கி கஷ்டப்பட்டு (?) பிடித்து முடிப்பதற்குள் இன்னும் சில லட்சங்கள் எங்களுக்கு சலுவாகின்றது. அதை நாங்கள் யாரிடம் வசூல் செய்வதாம்?" என்றான்.

இது போன்ற கிராதகர்களிடம் மாட்டிக்கொள்வதை விட மரணமே பரவாயில்லை என்றே தோன்றுகிறது. இவர்களையும் இது போன்ற மருத்துவமனைகளையும் தட்டி கேட்கவே முடியாதா? Indian Medical Association என்று ஒன்று உள்ளதாம். அதில் புகார் செய்தால்

Written by

Saturday, 11 October 2008 10:28 - Last Updated Saturday, 11 October 2008 10:31

கட்ட ஒன்றும் நடக்காதாம். ஏன்னென்றால் அதில் உள்ளவர்கள் கட்ட மருத்துவர்கள் தானே! நான் எல்லா மருத்துவர்களை பற்றியும் குறை கற்றவில்லை. நல்லவர்கள் கட்ட இருக்கிறார்கள். ஆனால் அது போன்றவர்கள் அத்திப்ப பத்தாற்போல் இருக்கிறார்கள்.

ஏழைகள் பரவாயில்லை. தங்களால் சிகிச்சையை afford செய்ய முடியாது என்று அவர்களுக்கு தெரியும். எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லாததால் ஏமாற்றமும் இல்லாமல் மரணத்தை தறியமாக எதிர்கொள்கிறார்கள். பணக்காரர்களுக்கோ இந்த பிரச்சனையே இல்லை. நடுவில் மாட்டிக் கொள்பவர்கள் இந்த நடுத் தர வர்கத்தினர்தான்.

இறைவா! மனிதனுக்கு நோயும் கடனும் மட்டும் வரக்கூடாது. மீ தி எல்லாவற்றையும் சமாளித்து விடலாம்.

<http://madrasthamizhan.blogspot.com/2008/10/blog-post.html>